

MICHIEL.

(hem influisterend) Mahala . . .

JOOST.

leël . . . mahala.

MEESTER.

Eend..! Vlek van de school! Op de tafel te pronk! *(tot Lammert)* Krijg den bok, brave Lammert, en hang dien den stommerik om! *(Foost barst in tranen los.)*

MICHIEL.

(tot Foost) Niet huilen! dat's laf.*(t is doodstil geworden. Foost, met den bok om, op de tafel.)*

MEESTER.

We zullen nu voortgaan met het boek van Adams geslachte. Ende Henoch gewan? Wien gewan Henoch, Michiel Adriaansz.?

MICHIEL.

(achter zijn rug even het touw beproevend.) Methusalem, Meester! en zijn vader was, dat spreekt, Henoch, die een van de Vroedschap, misschien wel een Burgemeester geweest is, zoo wijs was hij.

MEESTER.

Goed geantwoord! Daar gaat één streep van je kerfstok af. *(zalvend vervolgend)* „Henoch dan wandelde met den Heer ende hij was niet meer, want de Heer nam hem weg . . .”

*(Michiel trekt aan 't touw. Een kreet van verbazing! Meester slaat verbijsterd**de hand aan de wegglijdende pruik, maar te vergeefs: het hoofddekseel glijdt weg. Meester staat met kalen schedel. Schaterlach der kinderen.)*

«Helsch gespuis!»

MEESTER.

(plak en gard in beide handen nemend; woedend.) Helsch gespuis! *(hij vliegt zijn stoel uit, met de beide wapenen zwaaiend; Maarten ontvlucht de hem toegedachte kastijding.)*

MICHIEL.

Ik dee 't, meester! Ik alleen!
(de jongens duwen hem de deur uit. Al de kinderen gaan aan den haal. De meester